

AGNĖ BAUSIENĖ



ŠEŠĖLIŲ VALDOVAS



AGNĖ BAUSIENĖ



ŠEŠĖLIŲ VALDOVAS

Romanas





Prologas

– **N**agi, greičiau, paskubėk, – spirgėdama pasakiau broliui Zenui, nes norėjau pirmą kartą pamatyti Lumerijos turgų. Mano brolis buvo bene dešimt metų už mane vyresnis, ir turgus jam nekėlė tiek daug emocijų. O štai aš švenčiau savo devintąjį gimtadienį ir man *viskas* buvo įdomu.

– Nusiramink, – laikydamas mane už rankos, nusišypsojo jis. – Turgaus niekas nepavogs. Dar spėsime jį pasižiūrėti.

Bet aš nenorėjau laukti. Naktinis turgus buvo tarsi paslaptis, apie kurią girdėjau tik iš suaugusiųjų šnabždesių. Tai buvo vieta, kur žmonės eidavo nepaisydami pavojų, kur prekybininkai siūlė keisčiausius daiktus – talismanus, prieskonius, net senovines knygas. Tikėjau, kad ten rasime stebuklą.

– Jei nesuskubsi, galiu eiti viena, – pareiškiau, nors tai buvo melas. Viena į turgų niekada nebūčiau išdrįsusi, net ir pačią beprotiškiausią akimirką.

– O, tikrai? – Zenas sustojo, pažvelgė į mane su ta šypsena, kuri visada reiškė, kad tuoj ims mane erzinti. – Viena pati? Gal jau ruošiesi atgaivinti šešėlių medžiotojų būrį?

– Nejuokauk, – suburbėjau. Nesiruošiau medžioti šešėlių, tik norėjau juos suprasti. Buvau girdėjusi, kad turguje galima rasti žmonių, kurie žino apie šešėlius daugiau nei bet kas kitas. Horacijus, mūsų kaimynas, buvo vienas jų.

– Gerai, gerai, – atsakė Zenas, truktelėdamas mane už rankos. – Eime, mažoji tyrinėtoja.

Nors kalendorius jau rodė pavasarį, buvo šalta.

Turgus buvo triukšmingesnis nei tikėjausi. Žmonės šurmuliavo, iš visų pusių sklido balsai, o virš galvų kabantys žibintai siuntė švelnią, vos pastebimą šviesą. Jos nepakako, kad nubaidytų tamsą, tačiau suteikė žmonėms drąsos. Prekybininkai šaukė apie savo prekes, viliojo pirkėjus, o tarp jų zujo vaikai, panašūs į mane, tik galbūt drąsesni.

Turgus visada traukė žmones, nors buvo žinoma, kad kartais ten būna pavojingiau nei norėtum. Mama vis sakydavo, kad tai nereikalingas pavojus, bet tėvas turėjo kitokią nuomonę. „Žmonės turi gyventi... – kartodavo jis. – Net jei tai reiškia rizikuoti. Nes kitaip tamsa apgaubs ne tik dieną, bet ir mūsų sielas.“

Zenas man visada atrodė kaip nesugriauinama uola. Kai stumdėmės pro žmones, jo šilta ir stipri ranka laikė manąją. Turgus buvo perpildytas – kaulų skulptūros, lempos, ant stalų žėrėjo tamsos apsaugos talismanai, kurių dauguma buvo apgaulingi.

– Čia ne taip baisu, kaip maniau, – pasakiau, vos neatsitrenkusi į vieno stalo kampą. Jis buvo nukrautas keistais juodais akmenimis, kurie atrodė lyg sugertų, o ne atspindėtų šviesą.

– Tik kol esi šalia manęs, – atsakė Zenas ir šiek tiek suraukęs antakių žvilgtelėjo į tą stalą. – Kai kurie čia parduoda ne tik daiktus, bet ir apgaules. Laikykis nuo tokių toliau.

– Kas juos perka? – paklausiau, nespėdama suprasti, ką jis turėjo omeny.

– Žmonės, kurie tiki, kad šie niekai gali apsaugoti juos nuo šešėlių. Ir tie, kuriems trūksta vilties.

Nekreipdama dėmesio į jo moralus, patraukiau prie kito stalo, kur buvo išdėstyti seni žemėlapiai ir aprupėjusios knygos. Vienoje jų buvo paveikslas – moteris, rankoje laikanti kažką švytinčio. Prie jos kojų gulėjo susmukusios figūros, kurios priminė šešėlius.

– Kas tai? – paklausiau, parodydama į knygą.

– Legendos, – atsakė prekybininkas – mažas, liesas vyras, kurio balsas turgaus šurmulyje buvo vos girdimas. – Apie Šviesos Nešėją. Ar tau to reikia, mažoji?

– Gal užteks, – Zenas švelniai pastūmė mane toliau nuo stalo. – Neturim laiko klausytis nesąmonių.

– Tai ne nesąmonės! – protestavau, bet brolis tik nusijuokė.

– Pažiūrėk čia, – pasakė Zenas, traukdamas mane prie vieno iš stalų. Ten gulėjo juodai išraižytas akmeninis amuletas, kurio vidury slytėjo mėlynai. „Šviesos plėšikas“ – taip jį vadino pardavėjas. Jis teigė, kad amuletas galėtų apsaugoti mus nuo šešėlių. Norėjau jo. Taip stipriai, kad net užmiršau, kokie pavojingi gali būti šie niekai.

Stovėjau prie stalo, įsistebeilijusi į akmeninį amuletą, kurio vidurys keistai švytėjo. Jis traukė mano dėmesį tarsi magiška spiralė, nuo kurios negalėjau atsitraukti. Nors Zenas švelniai mane traukė tolyn, negalėjau paleisti jo iš akių.

– Žinai, – pradėjau, vis dar žiūrėdama į amuletą, – toks daiktas galėtų būti visai naudingas. Jei tamsa sugalvotų mus užpulti...

Zenas sustojo, matydamas mano ryžtą. Atsidusęs apsisuko ir grįžome prie prekystalio. Prekeivis, matyt, pajutęs galimybę, šyptelėjo, labiau smalsiai negu nuoširdžiai.

– Ką manai? – paklausė Zenas, pakeldamas amuletą į viršų, kad galėtų įdėmiau į jį pažiūrėti. – Tai tikriausiai niekalas, tiesa?

Prekeivis pakėlė vieną antakį, tarsi įsižeidęs.

– Niekalas? – jo balsas buvo šiek tiek užkimęs, bet jis kalbėjo tvirtai. – Šviesos plėšikas yra vienas iš stipriausių talismanų, kuriuos galima rasti šiame turguje. Šešėliai niekada neprisiartins prie žmogaus, turinčio šitą dalyką.

– O, tikrai? – Zenas skeptiškai kilstelėjo antakį. – Tai kodėl jūs pats jo neturite?

– Aš nevaikštau į šešėlių teritoriją, – greitai atsakė prekeivis, lyg būtų iš anksto paruošęs šį atsakymą. – Ir, kaip matote, aš esu čia, gyvas, todėl akivaizdu, kad jis veikia.

Žinojau, kad Zenas toliau uždavinės klausimus, norėdamas patikrinti, ar tas talismanas tikrai veiksmingas, bet mano kantrybė buvo ribota.

– Zenai, – pasakiau truktelėjusi jį už rankos, – nupirk jį man. Prašau.

Jo akys susidūrė su manosiomis. Ilgai spoksojo į mane tarsi svars-tydamas, ar tai gera mintis. Tada vėl pažvelgė į prekeivį.

– Kiek? – galiausiai paklausė.

– Penkiasdešimt sidabro monetų, – be menkiausios dvejonės at-sakė prekeivis.

Zenas išpūtė akis.

– Penkiasdešimt? Už tokį akmenuką? – jis prunkštelėjo, bet juo-kas nebuvo nuoširdus. – Jūs juokaujate.

Prekeivis nieko neatsakė, tik tvirtai laikėsi savo kainos. Žvilgtelė-jau į amuletą, kurio švytėjimas atrodė toks keistas, toks patrauklus. Nežinojau, ar jis tikrai veikia, bet kažkas mano viduje šnabždėjo, kad privalau jį turėti.

– Prašau, Zenai, – pakartojau dar kartą. – Tik to ir noriu savo gimtadienio proga, – pasakiau nutaisiusi maldaujančią veido išraiš-ką. Žinojau, kad jis negali tam atsisipirti.

Zenas dar kartą atsiduso ir įkišo ranką į kišenę. Ištraukė monetų maišelį, atsargiai atskaičiavo prekeiviui prašomą sumą ir, galiausiai paėmęs amuletą į rankas, užkabino man ant kaklo.

– Štai, – pasakė jis pusiau šypsodamasis. – Turi savo stebuklingą akmenį. Bet jei jis neveiks, neturėk vilčių, kad grąžinsi jį atgal šitam sukčiui, – pasakė man pasilenkęs, kad pardavėjas negirdėtų.

– Ačiū! – nudžiugusi suėmiau amuletą ir patryniau tarp pirštų. Paviršius buvo šaltas, bet malonus prisiliesti, o švytėjimas, nors ir silpnas, jautėsi tarsi švelnus pulsavimas.

Prekeivis tik linktelėjo, žvelgdamas į mane ir akivaizdžiai džiaug-damasis, kad šiandien namo grįš su pilnesniu kapšu pinigų.

– Dabar eime, ieškokim Horacijaus, – tarė jis, vesdamas mane prie dar vieno stalo. Horacijus buvo netoliese, sukiojosi ties prekeivių, pardavinėjančių talismanus, būriu. Stovėjo tylus ir atrodė, kad viską stebi.

– Labas, Horacijau, – pasisveikino Zenas. – Turite naujų pasakojimų, kurie išgąsdintų vaiką?

– Turgaus baimė – ne blogiausia baimė, – pažvelgęs į mane lėtai atsakė Horacijus. – Bet kartais reikia įdėmiai stebėti, kas vyksta aplinkui.

Jo žodžiai skambėjo kaip nesuprantamas įspėjimas. Tą akimirką išgirdau garsų triukšmą – kažkas nutilo, o kitas balsas, lyg kažką šaukiantis, užvaldė orą. Žmonės pradėjo šnibždėti, o kažkur tolymoje, atrodo, sklido keistas šurmuly, kurio kilmės nebuvo įmanoma nustatyti.

Zenas stipriau suspaudė mano ranką.

– Laikas grįžti, – pasakė jis tvirtu balsu.

– Bet aš dar... – pradėjau, bet jo žvilgsnis privertė mane nutilti.

Kažkas Horacijui sušnabždėjo į ausį ir jis tuoj pat pasuko į priešingą pusę.

– Eikit namo. Nežiopsokit.

Turgaus triukšmas ėmė pamažu slopti, tarsi kažkas čiulptų iš oro gyvybę. Žmonės traukėsi link savo prekystalių ar tiesiog stovėjo, lyg laukdami to, kas ateis. Tą akimirką vis dar nesupratau, kodėl. Bet ore jau tvyrojo kažkas pavojingo – tamsa pajudėjo.

Zenas stipriai suėmė mano ranką ir truktelėjo į savo pusę.

– Bėgam, – sušnibždėjo jis, tvirtai, bet dusliai, kad girdėčiau tik aš. Jo balse nebuvo jokios abejonės, tik išsyk persmelkusi mane skuba.

Žmonės aplink mus ėmė judėti – ne greitai, ne chaotiškai, bet atsargiai, tarsi nenorėdami patraukti to, kas artėjo, dėmesio. Prekeiviai vienas po kito užvertė savo prekystalius, trankiai užsidarė langinės. Kai kurie dar bandė skubiai susirinkti prekes, bet dauguma tiesiog bėgo, palikdami viską, kas jiems priklausė.

Turgus virto vaiduoklių miestu.

– Eime, – vėl pasakė Zenas, dabar jau garsiau, ir traukė mane per tuštėjančią aikštę. Nuolat žvilgčiodama atgal, vos spėjau paskui jį. Matyti tuos užsidarančius prekystalius man buvo keista ir neramu – atrodė, kad vos prieš akimirką tai buvo pilna gyvybės vieta, o dabar teliko šaltas, niūrus vaizdas.

Staiga pastebėjau judesį prie vieno užsidarančio kiosko. Tai buvo Horacijus.

– Zenai! Mirėja! – šuktelėjo jis, mostelėdamas lazdele į mus, tarsi kvieštų prieiti.

Zenas sustojo, nors jo kūnas dar bandė judėti pirmyn. Truktelėjau jo ranką, bet jis trumpai man linktelėjo, tarsi sakydamas, kad tai gera mintis. Greitai priėjome prie Horacijaus, kuris stovėjo prie savo kiosko langinių, stengdamasis jas uždaryti.

– Į vidų, greitai, – pasakė jis, durdamas pirštu į siauras duris savo kiosko gale. – Čia būsite saugūs.

Nors Horacijus dažnai atrodydavo lėtas, šįkart jo judesiai buvo greiti. Mikliai sugriebė mano ranką ir bandė pastumti mus durų link, tačiau staiga viskas sustingo.

Oras tapo sunkus.

Aš girdėjau... ne, pajutau... kažką atkeliaujant. Iš pradžių tai buvo tylus, beveik nematomas kuždesys – tarsi tamsa pati sušnabždėtų mūsų vardus. Aplink mus sklاندė kažkas sunkiai apibūdinamo, bet neabejotinai pavojingo. Horacijus atsigręžė į aikštę, kur vienas po kito ėmė gesti žibintai.

– Jie čia, – tarsi pats sau pasakė jis.

Ir tada jie pasirodė.

Šešėliai neatrodė kaip žmonės ar gyvūnai. Jie neturėjo aiškių formų – tik šliaužė kaip tirštas, juodas dūmas, skverbdamasis pro kiekvieną plyšį ir palikdamas po savęs nejaukią, šaltą tuštumą. Judėjo tyliai, bet jų buvimas užpildė visą aikštę, tarsi išstumdamas orą.

Horacijus ištraukė kažką iš savo kišenės – mažą, sidabro spalvos talismaną, kuris trumpam blykstelėjo, kai jis laikė jį iškeltą prieš save. Šviesa buvo blanki, bet pakankama, kad keli šešėliai atsitrauktų. Tačiau jų buvo daugiau nei galėjome suskaičiuoti.

– Eikit namo, dabar pat! – sušuko Horacijus, atsisukęs į mus, bet Zenas jau sugriebė mane už rankos ir pradėjo tempti tolyn nuo aikštės.

Bandžiau atsigręžti, bet Zenas neleido.

– Nežiūrėk, – sušnabždėjo jis. – Tiesiog bėgam.

Jo ranka buvo stipri, bet mano kūnas vis dar buvo sukaustytas to, ką mačiau. Šešėliai nejudėjo kaip gyvi padarai – tiesiog plūdo kaip tamsi, klampi banga, kuri, atrodė, galėtų mus pasiglemžti vos tik sustosime.

Kojos slydo per nelygius akmenis, o širdis daužėsi taip, kad girdėjau ją savo ausyse. Niekada anksčiau nebuvau tokia išsigandusi. Ir nors Zenas laikė mano ranką, jaučiau, kad jis irgi bijo – jo delnas buvo šiek tiek drėgnas, pirštai kiek per stipriai spaudė mano riešą.

Mūsų bėgimą pertraukė tamsus, gilus garsas, kuris atrodė sklido iš žemės gelmių. Zenas sustojo. Aš atsitrenkiau į jo nugarą, o tada pažvelgiau į tai, kas buvo prieš mus.

Tamsa atsirado iš niekur, užtvindė visą gatvę priešais mus. Ji susiliejo į kažką, kas galėjo priminti žmogaus figūrą, bet tuo pačiu buvo aiškiai ne žmogus. Akimirką nejudėjome, bet tada pajutau Zeną ištempiant.

– Grįžtam, – apsisukdamas sušnibždėjo jis.

Bet tą akimirką supratau, kad tamsa jau buvo ir už mūsų.

Buvome apsupti.

Zenas patraukė mane už savęs, jo ranka stipriai suspaudė mano riešą, aiškiai pajutau jo drebulį. Jis neištarė nė žodžio, bet kūnas kalbėjo už jį – stovėjo kaip siena tarp manęs ir tų, kurie artėjo. Horacijus, atsistojęs šalia, laikė savo lazda taip tvirtai, kad net pirštai pabalo.

– Nejudėkit, – tyliai tarė. Balsas buvo ramus, bet akys žvelgė į šešėlius, kurie šliaužė vis arčiau, lyg gyvatės, tykančios grobio.

Šešėliai judėjo lėtai, bet užtikrintai. Kiekvieną kartą, kai vienas iš jų atsiskirdavo nuo juodos, banguojančios masės, atrodė, lyg tamsa pati būtų išsiliejusi į naują, deformuotą pavidalą. Jie neturėjo veidų, bet jaučiau jų akis – šaltas, nematomas, skrodusias mane kiaurai.

– Mirėja, nežiūrėk, – staiga sušnibždėjo Zenas. Jo balsas buvo griežtas, bet kartu rūpestingas.

Nesugebėjau neklausyti. Už jo nugaros šešėliai kilo kaip banga, lėtai, bet nenutrūkstamai artėjo prie mūsų. Mano kvėpavimas tapo neritmingas, kiekvienas įkvėpimas buvo per trumpas, kad užtektų oro.

– Eikit namo, – dar kartą pasakė Horacijus. Kalbėjo tik Zenui, į mane net nepažvelgė. – Paimk ją ir bėkit...

– Nemanau, kad jie ims ir paleis mus...

Zenas pažvelgė į mane. Akys buvo tamsios, bet jose dar ruseno užsispyrimas.

– Klausyk, – tyliai tarė jis, nuleisdamas galvą, kad mūsų žvilgsniai susitiktų. – Kai pasakysiu bėgti, skuosk kaip įmanydama. Girdi mane?

Norėjau atsakyti, kad niekur neisiu be jo, bet neišdrįsau. Tik linktelėjau.

Viskas įvyko per akimirką. Vienas iš šešėlių stryktelėjo pirmyn. Zenas šoko į priekį, stumtelėdamas mane atgal. Jo rankose, nežinia iš kur atsirado peilis – aštrus, bet paprastas, niekuo nesiskiriantis nuo tų, kuriuos naudojo kasdieniams darbams. Mostelėjo juo link šešėlio, tačiau žinojau, kad tai bus beprasmiška.

– Atsitraukit! – sušuko jis, bet šešėliai nepaisė jo balso. Jie ir toliau artėjo, formos tapo aiškesnės, beveik žmogiškos, tačiau vis dar kraupios ir nenatūralios.

Zenas smogė peiliu į artimiausią šešėlį, ir tą akimirką išgirdau keistą, šaižų garsą – ne kaip kūno susidūrimą su metalu, o kažką

gilesnio, surezonavusio mano galvoje. Šešėlis trumpam atsitraukė, bet tada susiliejo atgal su tamsa, ir iš jos išnirio du kiti.

– Zenai! – surikau, bet jis nekreipė dėmesio.

Mostelėjo peiliu dar kartą, tačiau vienas šešėlis, pasinaudojęs jo nukreiptu dėmesiu, judėjo link manęs. Sustingau, net nežinodama, ką daryti.

Tada jis vėl šoko į priekį, užstojo mane savo kūnu ir, neatsigręždamas, metė peilį tiesiai į šešėlio centrą. Peilis praskrodė tamsą, bet šešėlis nesustojo. Judėjo tiesiai į Zeną.

Vėliau viskas vyko taip greitai, kad mano smegenys vos galėjo suvokti. Šešėlis pasiekė Zeną, ir man nė nespėjus nieko imtis, pakėlė savo šaltą ranką. Jos tarsi nebuvo, bet tuo pačiu egzistavo. Mačiau, kaip ji sminga į Zeną, tiesiai į jo krūtinę.

– Ne! – surikau, bet jau buvo per vėlu.

Zenas trumpam sustingo. Jo akys išsiplėtė, o tada jis nugriuvo. Kūnas atsitrenkė į žemę taip tyliai, tarsi net nebūtų atsimušęs į akmenis.

Stovėjau sustingusi, negalėdama pajudėti. Tai negalėjo būti tiesa. Nejmanoma, kad jis tiesiog nukrito, kad jis... nejudėjo.

– Zenai! – surikau, bandydama pribėgti prie jo. Mano kojos slydo per akmenis, vos išlaikiau pusiausvyrą. Viskas, apie ką galėjau galvoti, buvo mano brolis, gulintis ant šaltos žemės.

Mano rankos tiesėsi į jį, tačiau kažkas staiga mane stipriai sugriebė už pečių ir atitraukė. Horacijus apšivijo mane, spaudė stipriai, beveik skaudžiai, taip sulaikė nuo judesio.

– Mirėja, ne! – sušnypštė jis.

– Paleisk mane! Jis ten guli! Zenai... – klykiau, bet balsą pertraukė prislopintas verksmas.

– Žiūrėk, – sušnibždėjo Horacijus, ir aš pakėliau akis.

Šešėlis, prieš akimirką nužudęs mano brolių, lėtai judėjo link manęs. Jis nebuvo kaip kiti. Priminė tirštą, tačiau tuo pat metu ir skaidrų dūmą, iš jo kūno kilo viena aiški detalė – ilga, aštri ranka, labiau panaši į durklą nei į tikrą galūnę. Atauga, prieš akimirką susmigusį į brolio krūtinę, buvo nukreipta tiesiai į mane.

Nejutau nieko – nei baimės, nei pykčio. Tik tuščią, šalčio permelktą tuštumą. Horacijaus rankos stipriau apšivijo mane, bet aš vis tiek jaučiau, kaip visas kūnas dreba.

Šešėlis artėjo lėtai, jo ranka tiesėsi mano krūtinės link. Atrodė, kad laikas sulėtėjo, o kiekviena sekundė virto amžinybe. Staiga pajutau pirmąjį smūgį – durklo formos ranka atsitrenkė į mano krūtinę kabantį amuletą, tą, kurį Zenas man ką tik padovanojo.

Amuletas išleido keistą garsą, kažką tarp traškėjimo ir švokštimo, ir įtrūko. Pajutau, kaip smulkių, šaltų skeveldrų gabaliukai atsitrenkia į mano odą. Švytėjimas, kurį jis skleidė, akimirksniu užgeso.

Bet šešėlio ranka nesustojo.

Kai prasiveržęs pro amuleto skeveldras, pasiekė mano krūtinę, pasaulis sprogo skausmu. Tai nebuvo paprastas skausmas – tarsi ledinis smaigas plistų per visą kūną, degindamas ir šalčiu, ir kažkokiu nežmonišku spaudimu. Negalėjau kvėpuoti. Atrodė, kad oras tiesiog išnyko, o plaučiai degė kaip ugnis.

Plačiai atmerkiau akis, bet regėjimas buvo neryškus. Aplinkui viskas sukosi, o ausyse aidėjo prislopintas riaumojimas.

Tada nutiko kažkas, ko niekas iš mūsų negalėjo tikėtis.

Iš tos vietos, kur mane palietė šešėlio ranka – iš mano krūtinės ar galbūt iš amuleto likučių – staiga pasklido ryški šviesa. Tai nebuvo paprasta šviesa. Taip akino, kad vos tik jai pasirodžius, negalėjau nieko aplinkui matyti. Visa, ką mačiau, buvo baltumas – skaistus, deginantis baltumas, kuris užpildė kiekvieną mano pojūtį.

Šviesa buvo tokia stipri, kad atrodė, jog ji mane tuo pačiu metu sudegins ir išlaisvins. Skausmas krūtinėje tik stiprėjo, bet kartu su juo atsirado ir kažkas kito – kažkokia nežemiška ramybė, kuri, atrodė, kilo ne iš manęs, o iš pačios šviesos.

Aplink sklido nežmogiški garsai – besilpstantis šešėlių šnypštimas galiausiai visiškai išnyko.

Šviesai ėmus po truputį blankti, jau nebegalėjau stovėti. Kojos sulinko, o pasaulis aplink mane pradėjo suktis dar stipriau.

– Mirėja! – išgirdau Horacijaus balsą, bet jis atrodė toks tolimas, lyg sklindantis iš kitos erdvės.

Nualpau, nebesuprasdama, ar vis dar esu gyva, ar jau išėjau į tą pačią tuštumą, kurioje išnyko šešėliai, paliesti akinamos šviesos. Mano kūnas jautėsi lengvas, beveik nesvarus, bet tuo pat metu buvau prikaustyta prie vietos, iš kurios negalėjau pajudėti.

Kurį laiką nebuvo nieko – tik tuščia, bekraštė erdvė mano mintyse. Tada atsirado šaltis. Jis nebuvo aštrus ar skausmingas, bet apgaubė mane kaip lengvas rūkas, per kurį nieko nesimatė. Plūduriavau tarsi ore, tarsi vandenyje. Nebuvo nei viršaus, nei apačios.



– Ar čia viskas? – sušnibždėjau taip tyliai, kad pati beveik negirdėjau savo balso.

Nesulaukiau jokio atsakymo. Atrodė, jog ta pati tuštuma būtų sugėrusi visus mano žodžius. Bet net ir šioje tuštumoje aš jaučia... kažką. Šviesos likučius. Jie buvo kažkur giliai manyje, tarsi maži, silpni žybsniai, kurie dar gyveno, nors aplinkui tvyrojo tamsa.

Tuomet prisiminimai ėmė grįžti. Zenas. Jo veidas, šypsena, žodžiai... ir jo kūnas ant šaltų turgaus akmenų. Vėl išgirdau savo pačios riksmą, pajutau skausmą, kai šešėlio ranka prasmego pro mano krūtinę. Amuleto, kurį jis man padovanojo, švytėjimas... Paskutinis man jo paliktas dalykas suskilo kartu su manimi.

Ir tada – pamažu grįžau.



Pirmas skyrius

*P*irmas dalykas, kurį pajutau, buvo drėgmė. Ji tvyrojo ore, gniaužė krūtinę, lipo prie odos, tarsi pati žemė kvėpuotų sunkiai ir lėtai. Nuleidusi akis pamačiau, kad stoviu ant plikos, purvinos žemės. Jokių augalų, tik mirusios, sutrūkinėjusios šaknys, kyšančios tarsi sulūžę kaulai.

Aplink mane driekėsi Negyvasis miškas. Medžiai, jei juos taip galėjai pavadinti, buvo išlinkę, persukti, lyg kažkada būtų kovoję už savo gyvybę, bet galiausiai pasidavę. Jų žievė atrodė juoda, bet kai žengiau žingsnį, pamačiau, kad tai – ne žievė, o suodžiai, prilipę prie šakų, tarsi šios kadaise degė, o ugnis taip ir nebaigė savo darbo.

– Eik, – atsklido tylus balsas, toks švelnus, kad vos girdėjau.

Apsidairiau, bet aplink nieko nebuvo. Miškas atrodė tuščias. Nebuvo jokių garsų – nei vėjo šnaresio, nei paukščių čiulbėjimo, negirdėjau net savo pačios kvėpavimo. Tyluma buvo tokia gili, kad skaudėjo ausis.

Vis dėlto, balsas vėl atsklido, dabar jau šiek tiek stipriau:

– Eik.

Mano kojos pajudėjo, nors neįsaciau joms to daryti. Žingsniai buvo lėti, beveik nevalingi, tarsi kažkas prievarta trauktų pirmyn. Nenorėjau eiti, bet kažkas manyje sakė, kad turiu.

Kiekvienas žingsnis skambėjo pernelyg garsiai – purvas klykė po mano batais, o sausi šakų gabalai lūžo, tarsi būtų trapūs kaip stiklas. Pradėjau justi, kad miškas mane stebi. Nebuvo akių, jokio judesio, bet kažkas tvyrojo kiekviename šešėlyje.

Priešais mane atsivėrė siauras takelis – vienintelė tvarkinga linija šioje chaoso jūroje. Jis atrodė tamsus ir klampus, tarsi išteptas kažkokia tiršta, nepažįstama medžiaga. Tačiau takelis vedė pirmyn, o aš negalėjau atsisipirti.

– Tavo kelias, – vėl atsklido balsas, dabar stipresnis, aštresnis.

– Kas ten? – paklausiau, mano balsas suskambėjo keistai, tarsi sklistų ne tik iš mano burnos, bet ir iš aplinkos. Atsakymo nebuvo.

Tolumoje pamačiau švytėjimą – ne šviesų, bet tamsų, jei tai apskritai įmanoma. Tai buvo lyg juodos spalvos šviesa, kuri traukė akį ir žadėjo atsakymus, bet kartu atrodė pavojinga. Kabojo ore, nesusjungta su niekuo, tiesiog švytėjo.

– Eik, – vėl pasigirdo balsas. Dabar jis buvo toks artimas, kad atrodė, sklido iš manęs pačios.

Mano kojos, vedamos to keisto švytėjimo, žengė pirmyn. Kuo labiau artėjau, tuo labiau aplinkinis pasaulis keitėsi. Medžiai tapo dar labiau persukti, jų šakos rangėsi kaip kaulėtos rankos, bandančios mane sučiupti. Kelias po kojomis atrodė gilesnis, klampesnis, ir kiekvienas žingsnis buvo kova.

Skaitykite likusius
298 iš **320** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:



klausykla.lt

**Audio
knyga**



**Elektroninė
knyga**

KAI MIRĖJA PIRMĄ KARTĄ IŽENGĖ
Į NEGYVAJĮ MIŠKĄ, JI TIKĖJOSI SUTIKTI
MONSTRĄ. BET SUTIKO VYRĄ, KURIO
AKYS ATRODĖ PAVOJINGESNĖS UŽ
PAČIĄ TAMSĄ.

Pasaulyje, kuriame saulė jau seniai tapo legenda, o žmonės gyveno žvakių šviesoje bijodami šešėlių... viena mergina nepabūgo tamsos. Negyvojo miško šešėliai viliojo merginą į mirtinas pinkles. Tačiau pavojingiausi dalykai gimsta ne tamsoje. Jie gimsta troškime.

Sailas – šešėlių valdovas. Vyras, apie kurį motinos kužda vaikams prieš miegą. Šaltas. Negailestingas. Prakeiktas. Ir pasiryžęs į šį prakeiksmą įtraukti Mirėją.

Aiškėjant tiesai apie jos galią, ji grimzta į pasaulį, iš kurio niekas negrižta toks pats. O kuo ilgiau ji lieka šalia paslaptingojo valdovo, tuo sunkiau darosi atskirti, ko verta bijoti labiau – šešėlių... ar jo deginančio prisilietimo...

Ji supranta – kai tamsa šaukiasi tavo vardo, meilė tampa pavojingiausia nuodėme.

Ir kai ateis laikas pasirinkti tarp šviesos ir jo... Vienas iš jų turės sudegti.

Naujausia Agnės Bausienės *romantasy* istorija, kuri sukrės, privers širdį plakti sparčiau ir įtrauks į pavojingas meilės žabangas.

LUNA
INK

ENEMIES TO LOVERS

SLOW BURN • FORCED PROXIMITY • MORALLY GRAY

lunaink.lt

ISBN 978-609-484-999-2



9

786094

849992

Grožinė literatūra > Romantasy